

si videre conabimur quidnam accidēs sit. Omne itaque dicimus, quoddam quidem semper, & ex necessitate esse (ex necessitate autem non ea dico, quæ secundum violentiam dicitur, sed qua in demonstrationibus utimur) quoddā verō ut plurimum, quoddam autem nec ut plurimum, nec semper, & ex necessitate, sed ut contingit: ut puta sub Cane fiat frigus: sed hoc nec ut semper ex necessitate, nec ut plurimum fit, quandoque tamen accidet. Accidens ergo est, quod fit quidem, non semper tamen, nec ex necessitate, nec ut plurimum. Quid itaque accidens sit, dictum est. Cur vero non sit huiusmodi scientia, patet. Omnis nanque scientia, eius est, quod semper, aut plurimum est: accidens verō in neutro horum est. Quod autem entis secundum accidens non sint causæ, & principia talia, qualia per se entis, manifestum est. Essent enim omnia ex necessitate. Nā si hoc existente, hoc erit, & hoc, hoc (atque id, non ut contingit sed ex necessitate) illud quoque ex necessitate erit, cuius hoc causa erat, usque ad ultimum dictum causatum. Hoc verō secundum accidens erat: quare ex necessitate omnia erunt: & de entibus auferetur, cum quod ad verumlibet se habet, tum ipsum contingere & fieri, & non fieri. At & si causa non ut ens, sed ut ea, quæ fit, supponatur, eadem accidens. Omne nanque ex necessitate fiet. Et enim crastina eclipsis fiet, si hoc fiat. Hoc verō, si aliud quiddam: & hoc si aliud. Et hoc itaque modo, si ab eo tempore finito, quod à nunc est usque cras, dematur tempus, deueniet aliquando ad existens. Quare cum hoc fit, cuncta, quæ sequuntur, ex necessitate profecto fient: unde ex necessitate omnia fient. Quoddam autem ut verum & non secundum accidens est ens, quod est in mentis complexione, & passio in ea: quare circa illud, quod ita est ens, non queruntur principia, verum circa id, quod extra, & separabile ens est. Quoddā verō non necessarium, sed infinitum: dico autem quod secundum accidens est. Huius verō inordinata, & infinita causæ sunt. Ipsum verō alicuius gratia, in eis est, quæ à natura, aut à mente fiunt. Fortuna verō est, cui aliquid horū secundum accidēs fiat. Quæ admodū, n. & ens quoddā per se, quoddā secundum accidens est, ita & causa. Fortuna vero secundum accidens causa est in eis, quæ secundum electionē alicuius gratia fiunt. Quare circa idē, fortuna & mens:

A περιεχθεῖσιν ἰδεῖν, τί ποτ' ὄντι τὸ συμβεβηκός. πῶ φαίμεν εἶναι, τὸ μὴ εἶναι καὶ ἐξ ἀνάγκης (ἀνάγκης δ' οὐ τῆς κατὰ βίαιον λεγομένης, ἀλλ' ἢ χωρὶς αὐτῶν ἐν πᾶσι κατὰ δόξαν εἶναι) τὸ δ' ὡς ὅτι τοπολύ, τὸ δ' οὐδ' ὡς ὅτι τοπολύ, εἶτ' αἰεὶ καὶ ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ὅπως ἐτυχεῖν ὄντι ὅτι καὶ γίνονται ἀπὸ φύσεως, ἀλλὰ πῶ εἶναι ὡς αἰεὶ ἐξ ἀνάγκης, εἶτ' ὡς ὅτι τοπολύ γίνονται.

B συμβεβηκός δέ ποτ' αἰετ' ὄντι τὸ συμβεβηκός, ἀγίνεται μὴ εἶναι αἰετ' εἶναι ἐξ ἀνάγκης, εἶναι ὡς ὅτι τοπολύ. τί μὴ οὖν ὄντι τὸ συμβεβηκός, εἶναι ῥιταί, διότι δ' εἰ ἐστὶν ὁπσισημὴ τῆ περὶ τοῦ, δηλον. ὁπσισημὴ μὴ γὰρ πᾶσα τῆ αἰετ' ὄντος, ἢ ὡς ὅτι τοπολύ. τὸ δὲ συμβεβηκός ἐν οὐδετέρῳ τούτων ὄντι. ὅτι πῶ καὶ συμβεβηκός ὄντος, εἰ εἰσὶν ἀρχαὶ καὶ ἀρχαὶ τῆ αὐτῆς, οὐδέ ποτ' τῆ κατὰ αὐτὸ ὄντος, δηλον. ἔσται γὰρ ἀπαντ' ἐξ ἀνάγκης εἶναι γὰρ τὸ εἶναι μὴ ὄντος, τὸ δὲ δὲ πῶ εἶναι, πῶ δὲ μὴ ὅπως ἐτυχεῖν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης, ἐξ ἀνάγκης ἔσται καὶ οὐ πῶτ' ἢ ἀπῶν, ἔσται τῆ λεγομένης τελευταίῃ ἀπῶν. τῶ δ' ἢ ἢ καὶ συμβεβηκός ὡς ἐξ ἀνάγκης ἀπαντ' ἔσται καὶ τὸ ὅποτέρος ἐτυχεῖ, καὶ τὸ ἐνδέχεται καὶ γίνεσθαι, καὶ μὴ παυτέλας, εἰ ἢ γίνεσθαι ἀνεπίτευται. καὶ μὴ ὄν δὲ, ἀλλὰ καὶ γιγνόμενον τὸ ἀπῶν ὑποτεθῆ, ταῦτα συμβιβάζεται. πῶ γὰρ τὸ ἐξ ἀνάγκης γίνεσθαι. εἰ γὰρ αἰετὸν ἔκλειψεν γίνεσθαι, αἰετὸ δὲ γίνεσθαι πῶ δ' αἰετ' ἔτερον π' καὶ πῶτ' αἰετ' ἄλλο. καὶ τῶν δὴ τὸν ἔσται δόξαι πεπερασμένου χρόνου τῆ δόξαι μὴ μέγιστον αἰετὸν ἀφῆρουσίου χρόνου, εἴη ποτε εἰς τὸ ὑπάρχειν. ὡς ἐπὶ πῶτ' ὄντι, ἀπαντ' ἐξ ἀνάγκης τὰ μὴ τῶν γίνεσθαι ὡς ἐπὶ πῶτ' αἰετ' ἐξ ἀνάγκης γίνεσθαι, τὸ δ' ὡς ἀνεπίτευτον ὄν, καὶ μὴ κατὰ συμβεβηκός, τὸ μὴ ὄντι ἐν συμπλοκῇ τῆς διανοίας, καὶ πάθος ἐν ταύτῃ, διὸ ἀπῶν μὴ τὸ οὕτως ὄν, οὐ ζητιώμεται ἀρχαί. ἀπῶν δὲ τὸ εἶναι ὄν καὶ χωρεῖσθαι. τὸ δ' εἶναι ἀναγκασθῶν, ἀλλ' ἀόριστον. λέγω δὲ τὸ κατὰ ὡς ἐπὶ ἑλατῶν συμβεβηκός. πῶ περὶ τοῦ δ' ἀπαντ' καὶ ἀπῶν τὰ ἀπῶν. τὸ δὲ ἔνεκα τοῦ, ἐν τοῖς ὁμοῖς γιγνόμενοις, ἢ δόξαι διανοίας ὄντι. τύχη δ' ὄντι, ὅταν π' τῶν ὄντων γίνεσθαι κατὰ συμβεβηκός. ὡς περὶ γὰρ καὶ ὄν ὄντι, τὸ μὴ κατὰ αὐτὸ, τὸ δὲ κατὰ συμβεβηκός, οὕτως καὶ ἀπῶν. ἢ τύχη δ' ἀπῶν κατὰ συμβεβηκός. διὸ ἀπῶν ταῦτ' οὐ τύχη καὶ διανοίας, ποσὴ ἀπῶν.

βεβηκός, ἐν τοῖς κατὰ ποσὴ ἀπῶν ἢ ἔνεκα τοῦ γιγνόμενος. διὸ ἀπῶν ταῦτ' οὐ τύχη καὶ διανοίας, ποσὴ ἀπῶν.